

eadem ratio hominis est. Nā quatenus homo, nihil differenz. Quod si ita est, neque quatenus bonum, quicquam distabant. Veruntamen neque quia sempiternum aliquid est, ideo magis bonum erit: siquidem neque album quod diutius, quam quodvno die tantum durat, album est. Probabilius autem de ipso Pythagorei dicere videntur: cum vnum in bonorum consorcio constituant: quos quidem sequutus videtur etiam Speusippus. Sed de his alia fit dissertatio. In iis verò quæ dicta sunt, controuersia quædam subest: propterea quòd non de omni bono rationes dictæ sunt: sed secundum vnam speciem ea dicuntur, quæ per se amantur & appetuntur: quæ verò hæc conseruantur, aut efficiunt quodammodo, aut contraria prohibent: propter hæc aliòque modo bona dicuntur. Perspicuum igitur est bona duobus modis dici: alia per se, alia propterea quæ per se dicuntur. Seingamus igitur bona hæc per se ab vtilibus ac consideremus an ea secundum vnam ideam dicantur. Qualia verò esse per se bona aliquis statuerit: ea quæ vel si sola relinquuntur, persequimur: vt sapere: vt videre: vt voluptates nonnullæ, & honores. nam licet hæc ob aliud quippiam persequamur: esse tamen ex iis quæ sunt per se bona, statuere aliquis possit. Anne aliud quidem quippiam præter ideam? Quare vana erit species. Quod si hæc quoque per se bona sunt, necesse erit eandem in omnibus iplis boni rationem existere: quemadmodum eadem in niue & cerusa albedinis ratio est. ac honoris, prudentiæ, & voluptatis in eo quòd bona sunt, diuersæ ac differentes rationes reperiuntur. Non est igitur bonum commune quid in vna idea. Sed quonammodo dicuntur? non enim videntur esse æquiuoca à fortuna: nunquid eò quòd ab vno quodam, vel ad vnum, omnia ipsa conferuntur? An magis secundum proportionem, nam quemadmodum in corpore est visus: sic in anima est mens: & aliud in alio. Sed omittenda in præsentia fortasse hæc sunt. exactè enim de his tractare ad aliam magis philosophiam spectat. Simili modo etiam de idea. Nam etiam si vnum aliquid sit, quod communitatem denuncpetur bonum, aut separabile quid ipsum per se sit: manifestum est id neq. agi neq. acquiri ab homine posse. Nunc autem tale quid queritur. Melius verò fortasse alicuiquid queritur esse, si ipsum cognosceremus ad ea quæ acquiri atque agi possunt, bona. nam quasi exemplum

A ò αὐτὸς λόγος ὅτι ὁ πρὸ ἀνθρώπου, ἢ γὰρ ἀνθρώπου, οὐδὲν διόισουσιν· εἰ δὲ οὕτως οὐδὲ ἢ ἀγαθόν. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ τῷ αἰδίων ἔστι, μᾶλλον ἀγαθὸν ἔστι, εἴπερ μὴ δὲ λευκότερον τὸ πολυχρόνιον τῷ ἐφημέρῳ. πιθανώτερον δὲ εἰσέχουσιν οἱ Πυθαγόρειοι λέγειν περὶ αὐτῶ, πιθανότερον ἐστὶ τῆ ἡδὴ ἀγαθῶν συσυστάσει τὸ ἐν· οἷς δὴ καὶ Σπευσίππος ἐπακολουθήσῃ δοκεῖ. ἀλλὰ, περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἔστι λόγος. τοῖς δὲ λευκώτερον ἀμφισβητήσις τις ὑποτάσσεται, διὰ τὸ μὴ περὶ παντὸς ἀγαθοῦ τὸν λόγον εἰρηδῆσαι· λέγεσθαι δὲ καὶ ἐν εἰδῶ· τὰ καὶ αὐτὰ διακρίματα καὶ ἀγαθώδημα τὰ δὲ ποιητικὰ τούτων, ἢ φυλακτικὰ πῶς, ἢ ἡδὴ ἐναντίων κωλυτικὰ, διὰ ταῦτα λέγεσθαι, καὶ ἔγπον ἄλλον. δηλον οὖν ὅτι διπλῶς λέγεται αὐτὰ ἀγαθὰ· καὶ τὰ μὲν καὶ αὐτὰ, τὰ περὶ δὲ διὰ ταῦτα. χωρῆσαι οὖν ὅτι ἡδὴ ἀφελίμων τὰ καὶ αὐτὰ, σκεψάμεθα εἰ λέγεται καὶ μίαν εἰδῶν καὶ αὐτὰ δὲ πῶς αἰδίων τις αἰδῶν ἢ ὅσα καὶ μονόμετρα διακρίματα· οἷον τὸ φρονεῖν, καὶ ὀρεῖσθαι, καὶ ἡδονὰς πίνειν, καὶ πρῶς ταῦτα γὰρ, εἰ καὶ δὲ ἄλλο τι διακρίματα, ὁμοῦς ἡδὴ καὶ αὐτὰ ἀγαθῶν αἰδίων αἰδίων. ἢ οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν, πλὴν τῆς εἰδῶς, ὅστις μὴ ταυτοῦ ἔστι τὸ εἶδος. εἰ δὲ καὶ ταῦτα ὅτι ἡδὴ καὶ αὐτὰ, τὸν τὰ ἀγαθοῦ λόγον ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἐμφανέσθαι δεήσει, καὶ αὐτὰ περὶ ἐν χρόνῳ καὶ ψιμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος πρῶς δὲ καὶ φρονήσεως, καὶ ἡδονῆς, ἔπειρ καὶ διαφέροντες οἱ λόγοι ταῦτα ἢ ἀγαθὰ, ἐκ ἔστιν ἄρα τὸ ἀγαθὸν κοινόν τι καὶ μίαν εἰδῶν. ἀλλὰ πῶς δὴ λέγεται, ἢ γὰρ ὅμοιοι τῶς γὰρ ὅτι τῶς ὁμοιότητος· ἀλλ' ἄρα γὰρ τῶ ἀφ' ἑνὸς ἔστι, ἢ περὶ ἐν ἅπαντα συντελεῖν, ἢ μᾶλλον κατ' αἰολογίαν; ὡς γὰρ ἐν σώματι ὅμοιοι, ἐν ψυχῇ νοῦς, καὶ ἄλλο δὴ ἐν ἄλλῳ. ἀλλ' ὅμοιοι ταῦτα ἔστι ἀφελίμων τὸν νοῦν. ἔξακριβοῦν γὰρ ἔστι αὐτῶν, ἀλλ' οἷς ἀφ' εἰς φιλοσοφίας οἰκειότητος φρονήσεως ἢ καὶ περὶ τῆς εἰδῶς· εἰ γὰρ καὶ ἔστι ἐν πῶς τὸ κοινὸν κατηρησθέντων ἀγαθῶν, ἢ χωρῆσθαι πῶς αὐτὸ καὶ αὐτὸ, δηλον ὡς ἐκ αὐτῶν πορευτὸν οὐδὲ κτητὸν ἀνθρώπου· γὰρ δὲ τοιοῦτον πῶς ἡδονῆς, τὰ γὰρ δὲ φρονεῖν αὐτὸ βέλτιον ἔστι γινώσκῃ ἐν αὐτῶ περὶ τὰ κτητὰ καὶ πορευτὰ ἡδὴ ἀγαθῶν, οἷον γὰρ παρὰ δὲ τῶς πῶς ἔστιν